

A
VAD
ROBOT
SZÖKÉSE

PETER BROWN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

Delfin
könyvek

Miután Roz, a robot, kénytelen volt elszakadni a vadonban megismert állatbarátaitól azért, hogy megjavítsa magát, elhatározza, hogy amint jobban lesz, visszaszökik hozzájuk. Legfőképpen Derűcsórt, a kislibát szeretné újra látni.

Csakhogy javítás után egyből egy farmra szállítják, ahol nincs más választása, segítenie kell az ott élő családnak.

Szinte mindenben számíthatnak rá a ház körül: teheneket fej, gépeket javít, elkergeti a farkasokat. És ahogy telik az idő, új barátokat szerez, és egyre jobban megkedveli a farmon élő édesapát és a két kisgyerekét.

De Roz a szíve mélyén még mindig visszavágyik a szigetre, a régi életéhez és a régi barátaihoz. Így végül nehéz döntést kell hoznia: vagy marad, és gondoskodik új családjáról, vagy megszökik, és végre hazamegy szeretett barátaihoz.

A VAD ROBOT SZÖKÉSE

ÍRTA ÉS RAJZOLTA
PETER BROWN

— részlet —

I. FEJEZET

A VÁROS

A történetünk a városban kezdődik, nagy épületekkel, utcákkal, hidakkal és parkokkal. Emberek sétálgattak, autók furikáztak, repülők repültek, robotok végezték a nehéz munkát.

A városi utcákon egy teherautó haladt keresztül. Nagyon jól tudta, merre tart, és hogyan jusson el a céljához teljesen egyedül. Leparkolt egy építkezési területen, majd automatikusan kipakolt néhány ládát. Pár kanyar után még több dobozt rakodott le a rakparton is. A teherautó

cikázott

körbe

keresztül

a városon, folyamatosan dobozokat szállítva, majd besorolt a forgalomba az autópályán.

Autók, buszok, teherautók haladtak egymás mellett a pályán. De ahogy a teherautónk haladt előre, egyre

gyéresebb lett a forgalom, az épületek összezsugorodtak a távolban, és a táj egyre zöldebbé vált.

Így, hogy már csak a nyílt út állt előtte, a teherautó a maximális sebességre kapcsol. A zöld táj az ablakain túl zöld maszattá vált, melyet néha megtört egy-egy el-suhanó város szürke pacája. Haladt előre és előre a teherautó, átment hosszú hidakon, átsüvített hegyi alaguta-kon, végigsuhant az autópálya egyenes, nyílt útján, majd egyszer csak lassulni kezdett. A gyorsításávból besorolt a lehajtósávba, majd megérkezett a farmvidékre.

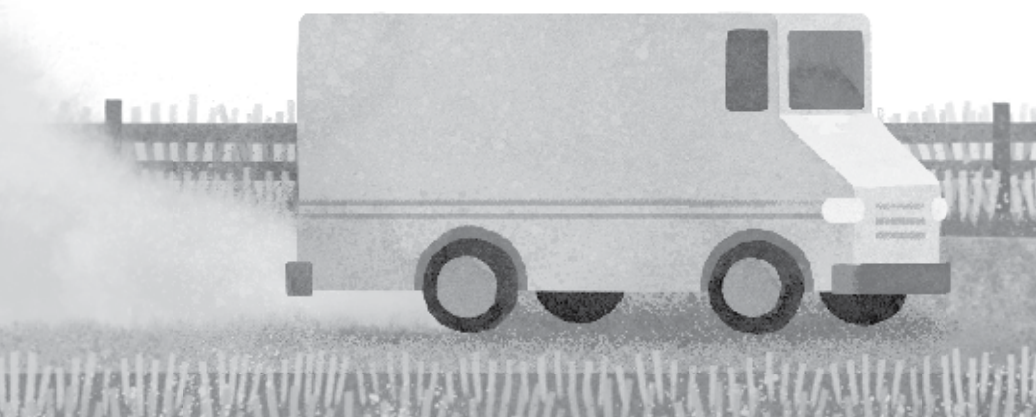
Porfelhő tört fel a teherautó mögött, ahogy mezők és kerítések mellett haladt el. A homályos távolban óriási is-

tállók emelkedtek a sík táj fölé. A levegőben a gazdag talaj és a haszonállatok vaskos szaga szállt. A robotcsapatok módszeresen dolgoztak a földeken, etették az állatokat, és a hatalmas gépeket kezelték a farmon.

Lassacskán egy domb emelkedett ki a láthatáron. Tele fákkal és fehér épületekkel. Még egy farm. Ez apróbb és kissé rozogább volt, mint a többi. A bejáratnál egy féloldalas felirat hirdette a *Dombtető Farm* nevet.

Kerekek csikorogtak a salakon, ahogy a teherautó befordult a feljáróra, és egyenesen a domb tetején állt meg, az elülső veranda mellett, ahol ledobta az utolsóládáját is a földre. Aztán elhajtott.

Olvasó, van sejtésed arról, hogy mi volt odabenn szorosan becsomagolva a láda belsejében? Ha egy robotra tippeltél, akkor eltaláltad! Ráadásul egyáltalán nem egy hétköznapi robotról beszélünk, hanem a ROZZUM 7134-es egységről. Lehet, hogy még emlékszel a régi életére azon a távoli, vad szigeten. Nos, Roz új élete még csak most veszi kezdetét!

2. FEJEZET

A LÁDA

Vaú, vaú, vaú!

A farmház belsejében egy kutya ugatott, és kaparta az elülső ajtót. Amikor az ajtó végre kinyílt, a kutya kirohant, és leugrándozott a veranda lépcsőjén. Aztán feltűnt egy ember.

A férfi sántított, és lassan lépdelt le a ládához, ahol a kutya már nagyban szimatolt. Az ember leszedte a láda tetejét, és kilazította az illesztékeket. A csomagolóanyagot félredobta, kibontotta a rögzítőhuzalokat, és bizony ott volt ROZZUM 7134-es egység. Élettelen teste csak úgy csillogott a késő délutáni napsütésben.

A férfi lenyúlt érte, és megnyomta azt a fontos kis gombot a robot tarkóján.

Katt.

3. FEJEZET

A ROBOT

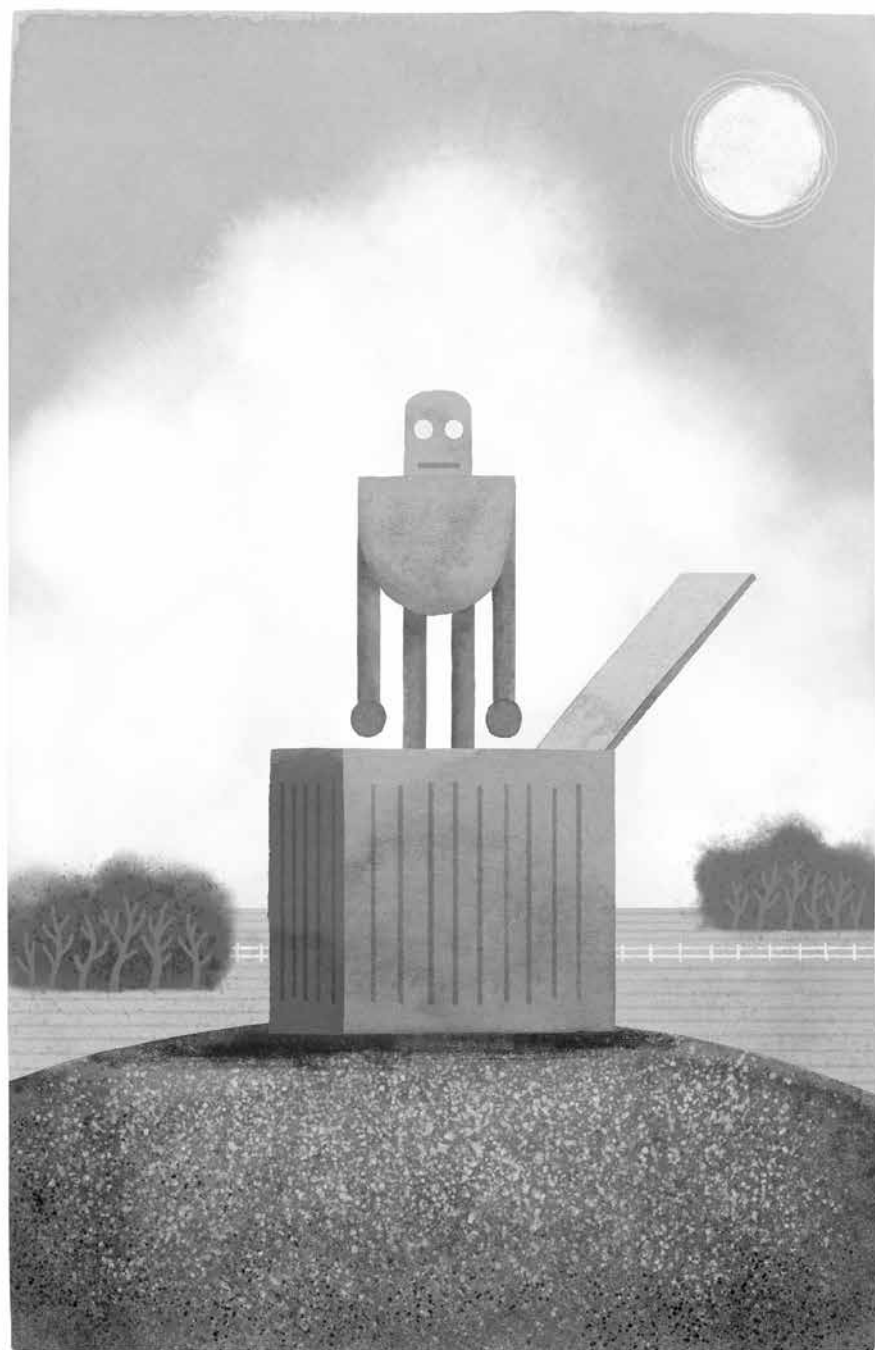
A robot számítógépes agya beindult, és a programjai életre keltek. Automatikusan felállt, kilépett a ládából, majd megszólalt:

– Helló! ROZZUM 7134-es egység vagyok, de hívhattok Roznak. Amíg a robotrendszerem elindul, mesélek magamról.

– Amint teljesen aktiválódok, képes leszek mozogni, beszélni és tanulni. Adjatok bármilyen feladatot, én megcsinálom! Idővel pedig képes leszek jobban is elvégezni a feladataimat, és ügyesebb robottá válok. Ha épp nincs szükség rám, akkor nem leszek útban, és készenlétkben tartom magam.

– Köszönöm a figyelmet!

– A rendszerem most már készen áll.

4. FEJEZET

A CSALÁD

– Üdvözöllek a Dombtető Farmon, Roz! A nevem Mr. Shareef, most már hozzám tartozol.

Roz végigmérte a férfit haloványan világító szemével, és a robohangján megszólalt:

– Jó napot, Mr. Shareef!

– Ez az öreg harcos itt Oszkár – vakarta meg Mr. Shareef a kutya fejét. – Nem fogod sokat látni, Oszkár főleg a házban alszik.

– Helló, Oszkár! – mondta a robot.

Aranyos vigyor jelent meg a kutya arcán, és boldog vakkantást hallatott.

Mr. Shareef kivett egy apró számítógépet a zsebéből, rákattintott a képernyőre, és letöltötte a Dombtető Farm térképét.

– Itt is lennél, Roz – mondta, mire a robot elektronikus jele feltűnt a térképen. – A farm egész területén dolgozni

fogsz. És most, hogy benne vagy a rendszerben, mindig látni fogom, merre jársz.

– Mit szeretne, mit csináljak? – kérdezte Roz.

– Kezdheted azzal, hogy elviszed aládát a garázsba, oda. Megtartom, ha esetleg vissza kellene küldenünk téged valamiért a gyárba.

Egyértelmű, hogy Rozt arra tervezték, hogy parancsokat teljesítsen, mert a teste automatikusan azt tette, amire utasították. Belenyomkodta a csomagolóanyagot a dobozba, és egyenesen a garázsba vitte.

Amikor Roz visszatért, Mr. Shareef már az iskolabuszt leste, amelyik éppen lekanyarodott a bekötőútra. Oszkár ugatott, és elrohant, ahogy a busz megállt a kocsifelhajtó végén. Egy lány és egy fiú ugrott le, majd a busz továbbhajtott. Ugyanolyan iskolai egyenruhát viseltek, így majdhogynem egyformák voltak. A fiú kicsit magasabb volt, a lány haja pedig egy kicsivel hosszabb. Felrohantak a felhajtón, és a kutyával kergetőztek, amíg észre nem vették Rozt.

– Egy robot! – mondta a lány, és odarohant hozzájuk.

– Ideje volt, hogy nekünk is legyen egy – tette hozzá a fiú.

– Felújított – felelte az apjuk. – Ez volt a legolcsóbb, amit találtam, de biztos vagyok benne, hogy jó farmer lesz belőle.

- Mi a neve? – kérdezte a lány.
- Azt mondta, Roznak hívják.
- Ez csak egy beépített név – felelte a fiú. – Mi azt a nevet adjuk neki, amit csak akarunk. Hívhatjuk... Farmbotnak!
- Nekem tetszik a Roz – mondta a lány.
- Nekem is – tette hozzá Mr. Shareef. – Inkább hagyjuk meg a saját nevét! Roz, bemutatom neked a lányomat, Jayát, és a fiamat, Jadet.
- Sziasztok, Jaya és Jad! – mondta a robot.
- A gyerekek egymásra néztek, és elmosolyodtak.
- Roz tőlem is elfogad utasításokat? – kérdezte Jad.
- És velem mi a helyzet? – kérdezte Jaya.
- Mind a kettőtöktől fogad el utasításokat.
- Roz, megparancsolom, hogy csináld meg a házi feladatodat! – mondta Jaya.
- Ezzel a butasággal ne is fáraszd! – mormogta Mr. Shareef. – Roz a farmon fog dolgozni, nem házi feladatokkal bíbelődik, érthető?
- A gyerekek bólintottak.
- Na, és én most titeket utasítalak arra, hogy vigyétek be a kutyát, és csináljátok meg a házitokat! – mondta Mr. Shareef. – Nekem még meg kell mutatnom a farmot Roznak.

5. FEJEZET

A FARM

Mr. Shareef megfordult, és felkiáltott:

– Gyere ide, Cirkáló!

Egy pillanattal később egy kisebb teherautó gurult ki a garázból, majd megállt a férfi és a robot előtt, és kitárta az ajtaját, hogy mind a ketten beszállhassanak. Cirkálónak ugyan volt kormányja, de Mr. Shareef is hátra ült le, engedte, hogy a kocsi saját magát vezesse. Követték a lehajtót a ház mögött, áthaladtak a hátsó kerten, túl a fákon és bokrokon, majd hir-

telen már farmépületek sora vette őket körbe. Az épületek különböző formával és mérettel rendelkeztek, fehér falakkal és szürke tetővel, és annyira szorosan zsúfolták össze őket, hogy alig lehetett megmondani, hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik.

Néhányra sár kenődött, másokon lyukak éktelenkedtek, és néhol látszódott egy-egy kilazult deszka. Az egész területen érezni lehetett a fű és a trágya szagát.

Mr. Shareef minden egyes épüle-

pek sora, meg szemét is volt szétszórva a gazdaságban. Vaskos indájú csalitos növekedett a terület határán.

Kimentek a legtávolabbi mezőkre is, egy kisebb körforgalomhoz az út legvégén, ahol Cirkáló leállította a motort, mire a férfi és a robot csak ült, és nézték a területet.

A messzeségben, ahol a föld az éggel érintkezett, egy vonat suhant el csendesen a síneken, majd tűnt el észak felé. Aztán minden elnémult.

– A farmnak segítségre van szüksége – szólalt meg végül Mr. Shareef. – Generációk óta a családomé, és nem akarom elveszíteni, de én többé már képtelen vagyok fizikai munkát végezni a rossz lábammal. Ezért vagy itt. Azt mondják, hogy a ROZZUM robotok képesek mindenféle munkát elvégezni. És neked el is kell végezned mindent ezen a farmon.

– Értettem – mondta Roz.

– Voltak gépeink hosszú éveken át – folytatta Mr. Shareef –, de robotra addig nem volt szükségünk, amíg a feleségem meg nem halt.

Ezek az utolsó szavak lógtak egy ideig a levegőben.

A csendet végül megtörte a mennydörgés távoli moraja. Vihar közeledett. A tornádók időszaka még messze volt ugyan, de itt, vidéken, bármelyik vihar veszélyessé válhatott.

– Menjünk haza! – mondta Mr. Shareef.

Cirkáló beindította a motort, és elindult felfelé a hosszú úton. Mire újra elérték a farmépületeket, már esett az eső, és a tehenek az istállókba húzódtak.

– Ez a tiéd – mondta Mr. Shareef, és Roznak saját számítógépet adott a kezébe. – Ezzel lehet irányítani a farm gépeit, és itt megtalálasz mindenféle információt, amire szükséged van a munkához. Tudod, hogyan kell használni a számítógépet?

– Igen, tudom, hogyan kell használni a számítógépet. – Roz ugyan sosem használt még számítógépet, de ösztönösen tudta, mit kell tennie. Egyértelmű, hogy a robotot arra tervezték, hogy technológiával dolgozzon.

– Ma tanulmányozd, és holnap elkezdhetsz dolgozni – mondta Mr. Shareef. – Lakhatsz a gépházban a többi géppel.

– Talán inkább a pajtában kellene maradnom a tehenekkel – mondta Roz. – Hiszen immár az egész világom körülöttük forog.

A férfi elmosolyodott, és így szólt:

– Tetszik a gondolkodásod, Roz!

6. FEJEZET

A SZÖRNY

A tehenek szénát rágcstáltak a pajtában, amikor a hatalmas ajtó kitérult, és egy gépi szörnyeteg dübörgött be az eső elől. A teremtmény végigment a középső soron, a léptei visszhangoztak a nyílt térben, és egészen addig ment, amíg nem talált egy üres sarkot. És ott megállt az árnyékban, miközben a vihar odakint tombolt.

Mindenki hallgatta, ahogy odakint szakadt az eső, süvített a szél, és a mennydörgés robaja dübörgött. Éjfélre ült el a vihar, addigra már csak visszafogott pattogás hallatszott a tetőn. De a csorda képtelen volt pihenni úgy, hogy egy szörnyeteg ült a sarokban. A tehenek halkán bögtek egymásnak.

- Mégis mit csinál ez a szörny?
- Órák óta meg se mozdult!
- Fogadok, hogy arra vár, hogy felfaljon minket álmunkban!

A tehenek a levegőt kapkodták az iszonyatos gondolatától. Aztán egy idősebb tehén, akit Annabelle-nek hívtak, igyekezett lenyugtatni a csordát.

– Nyugodjon le mindenki! – mondta. – Voltak ehhez hasonló szörnyetegek azon a farmon is, ahonnan jöttem, és sosem ettek teheneket. Ha belegondolok, egyáltalán nem is ettek semmit!

– Ha ez a szörnyeteg sosem evett semmit, akkor mostanra bizonyára iszonyatosan éhes! – mondta egy Tess nevű tehén.

– Láttam, ahogy a farmerünk a teherautóján furikázta mindenféle a szörnyet – mondta egy Lily nevű fiatalabb boci. – Nem hinném, hogy ilyet tett volna, ha annyira veszélyes lenne!

Senki sem tudta, mit is gondoljon a furcsa lényről, nem tudtak döntésre jutni.

– Szerintem a szörnyeteg ártalmatlan!

– Szerintem a szörnyeteg természetellenes!

– Szerintem a szörnyeteg *mozog*!

A csorda egyszerre csendesedett el, ahogy a szörnyeteg az árnyékból egyenesen a pajta közepére lépett, aztán a lehetetlent hajtotta végre: az állatok nyelvén szólt hozzájuk.

– Nem vagyok szörnyeteg. Robot vagyok, és Roznak hívnak.